

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

arbejderens sundhed og sikkerhed berettiger. Det er jo sådan, at problemerne med hensyn til de foranstaltninger, der bør træffes, ikke er de samme i alle virksomheder.

Jeg skal slutte med atter at tilsige mit partis medvirken til i denne vinter at nå frem til en tidssvarende arbejderbeskyttelseslovgivning.

Hans Hansen (Rørby): Det er blevet sagt her i dag, at det er femte gang, dette lovforslag fremsættes. For os, der har været med i udvalgsarbejdet — det gælder i hvert fald for mit vedkommende —, var det en skuffelse, at man ikke fik loven igennem i sidste samling. Der er, synes jeg, gjort et stort og dygtigt arbejde i udvalget, ikke mindst af de tilfornede, direktør Dreyer og direktør Aksel Kristensen, og dette såvel som den ærede formands iver for at tilendebringe arbejdet skal anerkendes ved denne lejlighed.

Det er også sagt her i dag, at fabrikkens lov af 1913 er forældet, og det er der næppe nogen der er uenig i. Efter den udvikling, som fabrikationen og teknikken er undergået fra 1913, er det givet, at loven trænger til ændringer. Det er et område, hvor der er mange interesser at tage hensyn til.

Jeg kan tilsige min gruppes medvirken til at gennemføre en lov, der skaber den størst mulige beskyttelse for dem, der er beskæftiget i virksomhederne, og skaber det bedst mulige grundlag for produktionen.

Ragnhild Andersen: Der står på dagsordenen for i dag, at dette forslag om arbejderbeskyttelse skal til første behandling, men i virkeligheden er det jo nu femte gang, at dette lovforslag om arbejderbeskyttelse fremsættes. Det er altså femte gang, vi behandler forslaget for første gang. Det turde lyde mærkeligt i almindelige menneskers øren, og det er ikke alene mærkeligt, men samtidig urimeligt, at et lovforslag som dette behandles fire vintre i træk, uden at man når til et resultat. Det er urimeligt, fordi lovforslaget omhandler den beskyttelse, der burde blive almindelige arbejdere til del, som arbejder i vort erhvervsliv ved landarbejde, transportarbejde, jord- og betonarbejde, bygningsarbejde og arbejde i

industrien. Denne trækken i langdrag er så meget mere urimelig, som dette lovforslag først blev fremsat, efter at det i en årrække i udvalg og kommissioner var blevet drøftet frem og tilbage. Man stiller sig det spørgsmål, om arbejderbeskyttelseslovgivningen da virkelig er tilstrækkelig til, at man kan lade et sådant lovforslag behandle i årevis, og det er den jo ingenlunde, tværtimod. Gang på gang chokeres man over ulykker, som kunne være undgået, hvis effektive sikkerhedsforanstaltninger var gennemført. Karakteristisk herfor er f. eks. nedstyrtningssulykken på Bellahøj i marts i år. En arbejder udtalte den 6. marts overfor pressen, at sikkerhedsforanstaltningerne ikke var tilstrækkelige. To uger senere styrtede han selv ned som offer for de manglende sikkerhedsforanstaltninger. Skønt både jord- og betonarbejdernes fagforening og bygningsdirektoratets inspektør havde påtalt den manglende sikkerhed, var der intet foretaget, og han måtte altså undgælde derfor med sit liv. Sådan går det også andre steder.

Jeg skal nævne et eksempel på den manglende sikkerhed for arbejderne: de i de senere år talrige sammenstyrtningssulykker i grusgravene. Der er grusgrave udover hele landet, som er rene dødsfælder at arbejde i, og som har krævet adskillige menneskeliv. Alligevel er der stadig ikke gennemført regler for afstivning af grusgrave, også et resultat af, at denne lov ikke er blevet gennemført.

Et andet spørgsmål er roearbejdernes forhold. I disse dage regner det ustandselig, og alle mennesker synes, det er forfærdelig trist at være ude i sådan et vejr og skynder sig at komme ind; men roearbejderne kan ikke skynde sig ind, for der findes stadig ingen læskure for dem, når de med deres koner og børn befinder sig ude i de plørede roemarken og i regnvejret. Hvor mange sygdomme bevirker ikke en sådan behandling af arbejderne netop i denne tid? Situationen er faktisk katastrofal for roearbejderne og deres familier. Det er nedbrydende for deres helbred, at der intet sker med hensyn til beskyttelse af dem under deres arbejde. Alle arbejdere må få indtryk af, at flertallet her på rigsdagen ikke har vilje til at gennemføre en arbejderbeskyttelse, som er tidssvarende. Nok er der mange paragraffer i lovforslaget, men vi har i de mere end fire år, der er gået, siden lovforslaget første gang